în ajutorul poliţiştilor.

La 14.20 pornim direct spre linia întîi a frontului. Pe drum face autostop un civil. Îl luăm în maşină. Precizăm că se numeşte Pavel Cebuc, plutonier în unitatea de poliţie pentru paza guvernamentală.

Sînt originar din Coşniţa. N-am fost mobilizat, am venit ca voluntar în satul meu. Să fiu alături de săteni, altfel, cum am să mă uit în ochii lor?.. Se vorbea că ni se va repartiza cîte un pistol "Makarov". Dar ce să fac cu el? Parcă asta e armă?

Pe linia întîi (fabrica de conserve). Printre feţele încruntate şi obosite ale voluntarilor din sat şi cele petrificate ale poliţiştilor, vedem şi una cunoscută: Valeriu Motîngă, căpitan în poliţia specială, cu care am mai dialogat în evenimentele de la 13 decembrie la Dubăsari şi de la 4 martie la Cocieri:

- Deocamdată e normal. Am respins dimineaţă un atac violent. N-avem pierderi.

Mergem în tranşee. Victor Grebincea, locţiitor de comandant de pluton, ne mărturiseşte:

- Stăm a treia zi. În dimineaţa zilei am fost atacaţi de gardişti, sprijiniţi de blindate pe şenile. Slavă domnului n-a căzut nimeni din băieţi. Din partea lor, nu ştim. Dar a fost greu...

În trei zile plutonul n-a avut mîncare caldă, nemaivorbind de baie. Mulţi au răcit, şi pe fundalul rafalelor, tusea lor pare o prezenţă paşnică. Mai grav e însă că sînt nevoiţi să facă economie de cartuşe. Şi să-şi cruţe nervii, întrucît contra blindatelor se cer grenade antitanc, iar ei nu le au.

Dl Hămurari, superior pe poliţia specială şi voluntarii de la Coşniţa, la insistenţa noastră ne declară: - Cu hrană ne ajută populaţia. Cît priveşte muniţia... ne ajunge pe o oră (Rîde. Apoi cu ton serios:) Pînă la ora 18.00 mai avem trei ore. Acum timpul se numără nu cu zilele, ci cu orele. Nu pentru noi, pentru Guvern, Parlament, Republică. Dacă ne atacă, o să dau oamenilor ordin să se retragă, pentru că nu dispunem de o suficientă acoperire tehnică.

(Urmare în pagina 3)

COMISARUL POLIŢIEI DIN TIGHINA V.GUSLEACOV SUSŢINE CĂ JURNALIŞTII AR PUTEA CONTRIBUI LA ÎNCETAREA RĂZBOIULUI DIN TRANSNISTRIA

Cor.: Domnule comisar, vă citesc pe faţă oboseala mai multor nopţi nedormite.

V.Gusleacov: De 18 zile n-am fost acasă, nu mi-am văzut soţia şi copiii.

Cor.: Sper că se află în securitate.

V.G.: Relativ.

Cor.: Poate îi adăpostiţi undeva?

V.G.: Ce-ar crede lumea despre mine şi despre subordonaţii mei, dacă într-un moment de slăbiciune ne-am ascunde familiile?

Cor.: Astăzi n-am văzut prin oraş nici un poliţist. Ce se întîmplă?

V.G.: Secţia de poliţie e în stare de asediu. Activitatea noastră a fost zădărnicită de atacurile gardiştilor asupra poliţiştilor, care începînd cu 2 martie, curent, au încetat abia acum vreo două zile. Neavînd nici un sprijin din partea conducerii oraşului, de la 7 martie încoace nu putem să ne îndeplinim obligaţiunile de serviciu. Am ocupat poziţie de apărare, fiindcă gardiştii pot purcede în orice moment la asaltul sediului.

Cor.: Sînteţi în stare să le opuneţi rezistenţă?

V.G.: Dispunem de forţe suficiente, dar ar fi cazul ca să ne ajute şi mass-media oficială.

Cor.: Ce aveţi în vedere?

V.G.: Atît eu, cît şi colectivul condus de mine pledăm pentru o republică integră şi suverană, sprijinim întru totul Parlamentul şi Guvernul legitim. Dar eforturile noastre îndreptate spre reinstaurarea legalităţii vor fi zadarnice atîta timp cît radioul, televiziunea şi în special ziarele "Nezavisimaia Moldova" şi "Sfatul Ţării" nu vor lua o poziţie mai diplomatică în ce priveşte problema Unirii cu România (de săptămînalul "Ţara" nu vorbesc, deoarece e organul F.P.C.D., scopul politic al căruia îl cunoaşte toată republica). Trebuie să înţelegeţi că procedînd astfel faceţi jocul separatiştilor transnistreni. Cred că nu e tocmai momentul cel mai potrivit pentru atare propagandă în prezent, cînd ideea respectivă n-are priză la majoritatea moldovenilor, nemaivorbind de populaţia rusofonă din Tighina şi Transnistria. Vă rog să nu mai turnaţi gaz pe acest foc mistuitor. La noi îşi fac serviciul oameni de 12 naţionalităţi, care sînt patrioţi ai acestui pămînt, dar care au şi ei dreptul la opinie. Unii, după ce citesc materiale cu conţinut unionist, se apropie de mine şi mă întreabă: "Za cito voiuem?" Pe mine această întrebare mă pune în gardă din motive lesne de înţeles şi într-un anumit mod mă derutează. Sfătuiţi-mă, ce să le răspund.

Gheorghe BODEANU

VENETICII ÎI CHEAMĂ LA ARME ŞI PE CAZACI

În noaptea de 12 spre 13 martie, la un post de poliţie de pe şoseaua Bender - Căuşeni, a fost atacat mişeleşte de către gardişti un grup de poliţişti. În schimbul de focuri a fost ucis un gardist. Cel răpus de gloanţe era membru al gărzii găgăuze. Marţi, 17 martie, liderii de la Comrat au organizat un miting de doliu cu prilejul funeraliilor gardistului Iurii Gaidargi. "Va fi un spectacol, dar nu un miting de doliu", ziceau mai mulţi dintre cei adunaţi în piaţa centrală a Comratului. Aşa a şi fost. Majoritatea din cei care au luat cuvîntul au încercat să-i provoace pe cei peste 1 000 de participanţi la manifestare, însă cel mai reuşit, pare-se, a făcut-o Galina Draizen, membru al comitetului de grevă din Tiraspol. Pentru toate cele ce se întîmplă, deci şi pentru moartea gardistului din Comrat, ea a dat vina pe "naţionaliştii din Chişinău". Gardista de la Tiraspol i-a învinuit şi pe poliţiştii sosiţi în zona conflictului de crime grave. Ca şi Galina Draizen, a continuat să verse lacrimi de crocodil şi învechita în rele Maria Marunevici, care în numele femeilor găgăuze a dat citire unui apel în care acestea se obligă,cică, "să facă tot posibilul ca provocările naţionaliştilor din Moldova şi România să nu se răsfrîngă asupra patriei noastre - Bugeacul".

Se pare că încercările liderilor de aici au atins scopul scontat, căci un bătrînel prezent zicea că moldovenii n-au ce căuta în Comrat, să plece la Chişinău, dacă vor să trăiască.

A.CRISTEA

